

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ทำ

1

ENTER

ลิขิต

พลิก

ทดลองอ่าน

择天记 卷一

พิมพ์ครั้งที่ 1

猫腻 Mao Ni เขียน
Enter Books เรียบเรียง

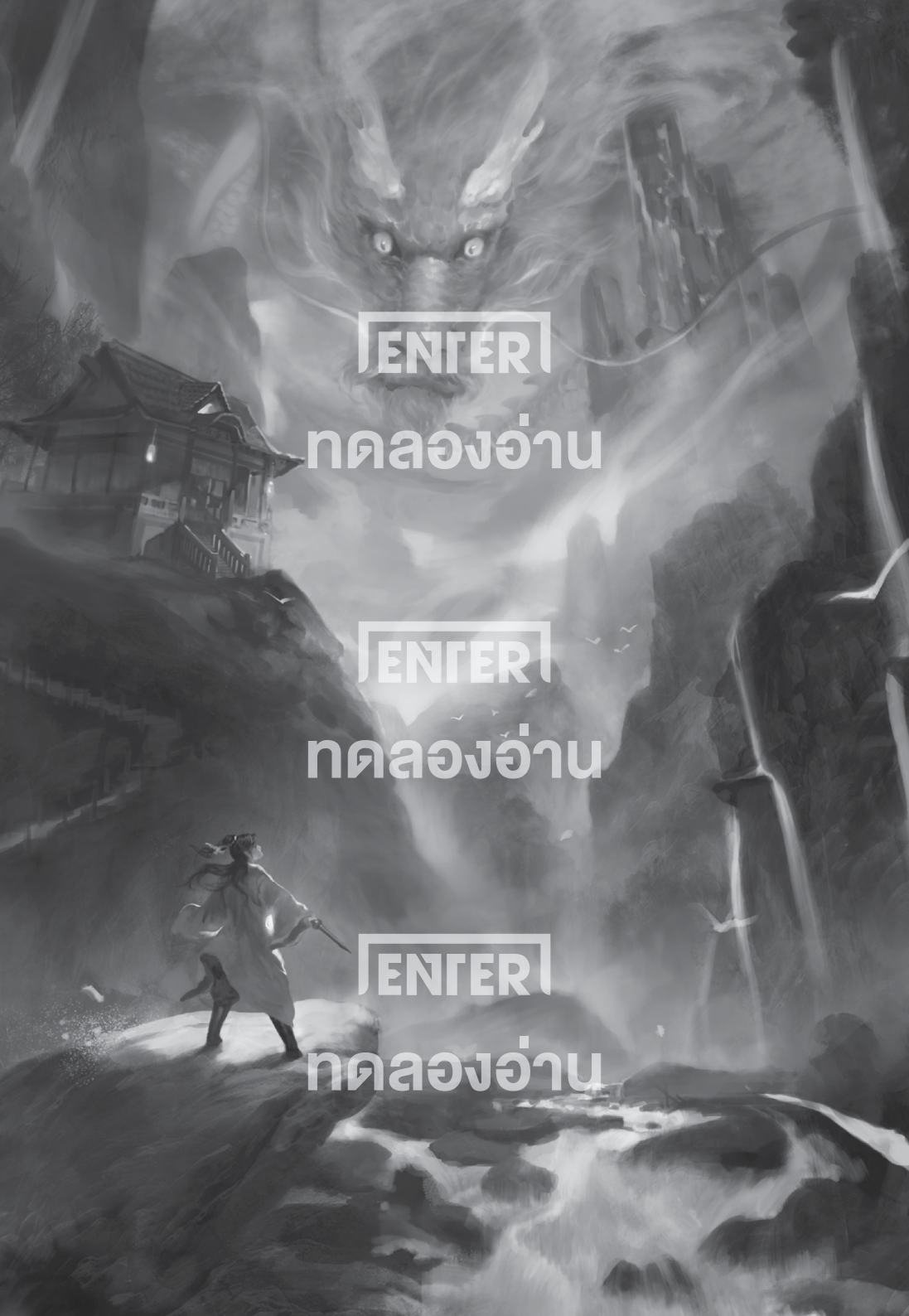
ผลงานโดย
ผู้เขียน 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

INKSTONE
CHINA LITERATURE

阅文集团
CHINA LITERATURE

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

พระเอกนิยายกำลังภายในที่ไม่สามารถฝึกยุทธ์ ฝึกบำเพ็ญเพียร ฝึกฌาน ฯลฯ ได้มีมากมาย 'เงินฉางเซิง' ก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น แต่เขามีจุดที่แตกต่างไปจากคนอื่นๆ หรืออาจบอกว่าเป็นจุดที่ทำให้เขาช่วยยิ่งกว่าคนอื่นๆ นั่นก็คือเขายังอายุนั่น

เงินฉางเซิงไม่รู้ว่าตนจะเหลือเวลาชีวิตอีกเท่าไร ดังนั้นเขาจึงอยากจะทำलिखितเพื่อที่จะพลิกโชคชะตาของตนดูสักหน่อย 奈何 ก็ไม่มีอะไรจะเสียแล้วนี่นะ

และแล้วการเดินทางของเด็กหนุ่มที่มีดีแค่อ่านหนังสือตำราามามาก ก็เริ่มต้นขึ้น จุดหมายแรกคือการมาจึงตู เมืองหลวงของแคว้น ที่นี่เอง เขาได้พบเจอเรื่องราวมากมาย ผู้คนหลากหลาย หน้าซำยังถูกม้วนเข้าไปอยู่ในพายุคลื่นลมโดยเจ้าตัวก็ไม่ตั้งใจ รู้ตัวอีกทีก็กลายเป็นศูนย์กลางของพายุลูกเบ้อเริ่มแล้ว

ชื่อผู้เขียน Mao Ni (มาวนี่) คงไม่ต้องบรรยายสรรพคุณอะไรมาก ให้ผลงานเรื่อง 'ทำलिखितพลิกโชคชะตา' เรื่องนี้พิสูจน์ความสนุกด้วยตัวมันเองก็แล้วกัน

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนี้นอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่อยากให้เป็นที่ยังหนี้ไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจสำนักพิมพ์

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' เป็นโปรเจกต์ความร่วมมือระหว่างสำนักพิมพ์ เอ็นเธอร์นิวส์และอิงค์ สโตน (Ink Stone) จุดเริ่มต้นก็มาจากแนวคิดง่ายๆ เพียงแค่อยากให้นักอ่านที่เป็นสายหนังสือเล่มได้อ่าน ได้สะสมนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีที่การันตีความสนุก เพราะเป็นผลงานของ Mao Ni ผู้ซึ่งเคยสร้างความประทับใจแบบไม่รู้ลืมมาแล้วกับ 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

ผลงานของ Mao Ni เรื่องนี้มีการแปลเป็นภาษาไทยแล้วในเว็บไซต์ Fictionlog และธัญวลัย แต่อย่างที่ได้กล่าวไปว่าเราในฐานะสำนักพิมพ์ที่ทำหนังสือก็อยากให้มีตรรกะนักอ่านทั้งหลายได้รับความสนุกสนานในแบบที่คุ้นชิน

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' รูปแบบหนังสือนี้เป็นการเรียบเรียงใหม่และตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งจากสำนวนเดิมของ 'สมาพันธ์พลิกฟ้า' ที่ได้แปลไว้กับทางอิงค์ สโตน ทีมบรรณาธิการของเอ็นเธอร์นิวส์ได้ตั้งใจและทุ่มเทอย่างยิ่งในการรักษาคุณภาพของงานซึ่งเป็นจุดแข็งของเรามาตลอด เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทั้งสารและอรรถรสอย่างสมบูรณ์ที่สุด

หวังว่าทุกท่านจะมีความสุขกับการอ่าน

สิ่งที่เขาต้องทำล้วนแต่เป็นเรื่องเพื่อฝันเพื่อเจอในสายตาของผู้อื่น
แต่เขาไม่คิดเช่นนั้น ทั้งยังต่อสู้เพื่อสิ่งนั้น
เพราะโชคชะตาไม่มีทางเดินสายที่สองให้เขา

ภาคที่ 1
เมื่อครั้งเป็นศิษย์สำนักศึกษา

บทนำ ลงเขา

ใดๆ ในโลกล้วนสัมพันธ์กัน

ผืนพิภพจงถู (แผ่นดินกลาง) ถูกกั้นด้วยมหาสมุทร พาให้อยู่
ตรงข้ามห่างไกลจากเกาะด้าซี (ทวีปประจิม) ลักษณะพื้นที่ฝั่งตะวันออก
ค่อนข้างสูง ท้องฟ้าของที่นั่นจึงดูเหมือนสูงตามไปด้วย เมฆหมอกเหนือ
มหาสมุทรและผืนแผ่นดินลอยสูงเด่นและล่องลอยไปยังทิศทางนั้น
ไม่หยุด ท้ายที่สุดก็รวมตัวอยู่ด้วยกัน ตลอดทั้งปีมิได้กระจายหายไป

ที่นี่คือสุสานเมฆา

สุสานของหมู่มวลเมฆาทั้งหมดบนโลกใบนี้

ณ ส่วนลึกที่สุดของสุสานเมฆามียอดเขาสูงโดดดยอดหนึ่ง
ปลายยอดทะลุถึงฟุ้งทะลุฟ้า ไม่รู้ไปสิ้นสุดแห่งหนใด

ตามตำนานเล่าขาน โลกของเรานี้ประกอบไปด้วยผืนพิภพห้าผืน
ทุกผืนพิภพล้วนมีทิวทัศน์แตกต่างกันออกไป มีเพียงทวยเทพผู้ศักดิ์สิทธิ์
และผู้มีพลังชีวิตแกร่งกล้าถึงจะมองเห็นทิวทัศน์ทั้งหมด แต่สำหรับ
มนุษย์ธรรมดา นั้น ตำนานก็คือตำนาน พวกเขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าผืนพิภพ

ที่เหลืออยู่แห่งใด มิรู้ว่าจะไปไหน และมิรู้ว่ายอดเขาสูงโดดที่อยู่ใน
สุสานเมฆาคือหนทางไปสู่ผืนพิภพผืนอื่น

เป็นธรรมดาที่ยังไม่เคยมีผู้ใดได้ยลทิวทัศน์บนยอดเขานั้น ก่อนเมฆ
ซึ่งเรียงตัวเป็นชั้นๆ เียบสบบราวกับผ้าไหมสีขาวที่แผ่กระจายไป
ทั่วสารทิศ ประหนึ่งไม่มีจุดหมายปลายทาง เหนือขึ้นไปคือห้วงว่างเปล่า
สีดำอันไม่มีที่สิ้นสุด บนนั้นมีดวงดาวนับไม่ถ้วน

ทันใดนั้นพลันมีดวงดาวสองดวงเปล่งแสงสว่างสุกใสขึ้นมา
ในห้วงว่างเปล่า มันสว่างไสวขึ้นเรื่อยๆ และมุ่งเข้ามาใกล้ชั้นเมฆสีขาว
ราบเรียบอย่างรวดเร็ว ทว่าเมื่อดวงดาวทั้งสองมาถึงประชิดชั้นเมฆ
จึงมองเห็นได้ชัดเจนว่าแท้จริงแล้วดวงดาวทั้งสองดวงคือดวงไฟบริสุทธิ์
ของทวยเทพผู้ศักดิ์สิทธิ์

ผ้าไหมสีขาวที่กั้นระหว่างห้วงว่างเปล่ากับโลกถูกตัดขาด ราตรี
กระจายตัวออกคล้ายกับใยแมงมุม แต่ชั่วพริบตาก็กลับมาเป็น
ดังเดิม

ดวงไฟบริสุทธิ์ของเทพศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองดวงคือการแสดงปาฏิหาริย์
อย่างหนึ่ง ปรากฏขึ้นในห้วงว่างเปล่าแล้วข้ามผ่านมาอยู่ในโลกจริง
อากาศที่เบาบางถูกดวงไฟคู่นั้นเผาไหม้ไม่หยุดจนเปลี่ยนรูปร่าง
ไปต่างๆ นานา

นั่นมิใช่ดวงไฟแห่งทวยเทพ แต่เป็นเพียงดวงตาของมันเท่านั้น
เพราะโลกบังเกิดวิฤตการณ์ยากสงบสุขครั้งใหญ่หลวง ดวงตานี้
จึงมิหยุดส่องสว่าง บนฟ้าปรากฏเงาดำดั่งเทือกเขาสายหนึ่ง ช่องว่าง
ในอากาศเริ่มบีบอัด แปรเปลี่ยนเป็นรูปทรงโค้ง

มังกรทองยักษ์ตัวหนึ่งปรากฏตัวระหว่างรั้วเมฆ

ดวงอาทิตย์สีแดงที่อยู่ไกลออกไปถูกร่างอันใหญ่โตของมันบดบัง

จนมืด โลกด้านบนของชั้นเมฆซึ่งไพศาลกว้างไกลหลายหมื่นหลี่* มีดสลับลงเพราะเหตุนี้ อากาศหนาวเย็นขึ้นจับพลัน หยดน้ำในก้อนเมฆเริ่มกลายเป็นผลึกและส่องสะท้อนแสงเล็กละเอียดออกมาจับไม่ถ่วง มันแปรเปลี่ยนเป็นผลึกใสที่มีแสงแปลกประหลาดระยิบระยับ พื้นดินเปลี่ยนสีไปเพราะความน่าเกรงขามนั้น

มังกรทองยักษ์มองลงมายังโลกนี้ด้วยแววตาเฉยเมย

ทิวทัศน์เบื้องล่างมันเคยเห็นมาแล้วหลายต่อหลายครา

มังกรทองยักษ์บินอยู่บนฟ้ามุ่งไปยังยอดเขาสูงโดด เมื่อมันมาถึง ร่างกายใหญ่โตมหึมานั้นก็จมลึกลงไปในเมฆหมอกจนยากจะมองเห็น เมฆหมอกที่มากมายจนดูไร้สิ้นสุดถูกร่างใหญ่โตของมันแหวกออก ขอบผาของยอดเขาเต็มไปด้วยก้อนหินวางซ้อนกันสูงชันอย่างยิ่ง และไม่มีพืชพรรณใดๆ แม้แต่ตะไคร่น้ำ ที่บริเวณเจียบสัจดประหนึ่งสุสานก็มีปาน

มันบินผ่านเมฆหมอกหนาลึกไปเช่นนี้วันแล้ววันเล่า คืบแล้วคืบเล่า มีรู้ว่าแท้จริงแล้วมันบินมาไกลเท่าไร ตั้งแต่ต้นจนบัดนี้มันก็ยังคงอยู่กลางเมฆหมอก ไม่พบเจอสิ่งมีชีวิตใดๆ ทว่าเห็นได้รางๆ ว่าขอบผาเริ่มมีตะไคร่น้ำ ส่วนเมฆหมอกก็ดูหนาหนึ่กมากยิ่งขึ้น บางทีอาจเป็นเพราะร่างของมันได้กระทบเมฆหมอกบริเวณนั้นทำให้ละอองน้ำที่เกาะกันในเมฆเปลี่ยนเป็นหยดน้ำ อากาศจึงชุ่มชื้นขึ้นมาน่า

มังกรทองยักษ์มิได้สนใจต่อการเปลี่ยนแปลงนี้แต่อย่างใด มันมุ่งบินไปข้างหน้าต่อ

พืชพรรณในยอดเขาสูงโดดเริ่มปรากฏมากยิ่งขึ้น เมฆหมอกก็ชุ่มชื้นมากยิ่งขึ้น จากหยดน้ำที่หยดลงบนยอดผาค่อยๆ แปรเปลี่ยน

* หลี่ (ลี้) คือหน่วยมาตราวัดของจีน 1 หลี่เทียบเท่าระยะทางประมาณ 500 เมตร

เป็นสายน้ำสายเล็กๆ จำนวนนับไม่ถ้วน สายน้ำเหล่านั้นไหลรินลง
ระหว่างช่องผา บางส่วนร่วงหล่นลงไปในหมอก

มังกรทองยักษ์มองไปยังสายน้ำนับไม่ถ้วนที่ไหลรินไม่ขาดสาย
จากยอดเขานี้ แวดตาของมันมีสมาธิและจริงจังยิ่งขึ้น ดวงไฟเทพ
ในดวงตาทั้งสองก็ยิ่งสงบยิ่งขึ้น

นี่คือสุสานของเมฆทั้งหมด

และก็คือแหล่งกำเนิดของน้ำทั้งหมดอีกด้วย

ในบรรดาสายน้ำนับไม่ถ้วนที่ไหลลงไป มันจึงมองเพียงสายหนึ่ง
ในนั้น

มังกรทองยักษ์ซึ่งอยู่กลางเมฆหมอกบินโฉบลงไปอย่างเงียบเชียบ
มันผ่านวันและคืนมาแล้วนับไม่ถ้วน รวากับว่าเป็นความซ้ำซากไร้สิ้นสุด
ตลอดกาล ทว่า ณ เวลานี้...หมอกที่อยู่ตรงหน้าของมันได้กระจายออก
แล้ว

เบื้องหน้าหมอกที่กระจายออกก็คือพื้นผิวโลก

ระยะห่างระหว่างเมฆหมอกกับพื้นดินมีเพียงห้าช้อ* เทียบได้กับ
ความสูงของคนหนึ่งคนพอดิบพอดี หากราวกับเป็นความตั้งใจรังสรรค์
ของผู้สร้าง เพราะผืนแผ่นดินกับเมฆหมอกที่ห่างกันเพียงห้าชื่อนี้
กลับดูกว้างไกลไพศาลราวกับจะทะลุไปถึงดินแดนอันไกลโพ้น ที่แห่งนี้
มีแสงสว่างจางๆ แม้จะมองไม่เห็นดวงอาทิตย์ บนพื้นดินมีลำธาร
ไหลรินนับไม่ถ้วน

เมื่อหมอกที่อยู่ด้านหน้าของศีรษะมังกรทองยักษ์กระจายออกไป
จนหมดก็ปรากฏพื้นดินกับลำธารเล็กสายนั้น

* ช้อ (เชยะ) คือหน่วยวัดความยาวของจีน โดย 1 ช้อในสมัยโบราณเท่ากับ 10 ชุ่น 1 ชุ่นเทียบระยะ
ประมาณ 1 นิ้ว แต่ปัจจุบันชาวจีนใช้คำว่าช้อในความหมายว่า 'ฟุต'

ลำธารสายเล็กจากเมฆขึ้นในยอดเขาสูงโดด สายน้ำใสสะอาด
สงบเยือกเย็น ในลำธารมีอ่างไม้ใบหนึ่งกำลังล่องลอยอยู่ ในอ่างมีผ้าป่าน
อยู่หลายชั้น บนผ้าป่านมีเด็กทารกอยู่คนหนึ่ง

ใบหน้าของเด็กทารกมีสีคล้ำเล็กน้อย

เด็กน้อยหลับตาพริ้ม ชัดเจนว่าเพิ่งคลอดออกมา

หมอกเหนือลำธารประหนึ่งดอกไม้บาน ผลิกสืบนับไม่ถ้วน
เปียดเสียด พรั่งพรู กระจายกระจาย ส่งเสียงดังซู่ๆ พลันศีระ
มังกรทองยักษ์ที่มีขนาดใหญ่โตกว่าพระราชนวักก็ค่อยๆ ยื่นออกจาก
หมอกมายังลำธารสายเล็ก

ผิวน้ำกับเมฆหมอกก็มีระยะห่างห่างเชื่อมกัน สำหรับมันแล้ว
ช่างแคบอย่างยิ่ง

ร่างของมังกรทองยักษ์ยังชูคออยู่ในเมฆหมอก

บางส่วนของศีระมังกรก็ชูคออยู่ด้วย มันปรากฏกายอย่าง
น่าเกรงขาม ลึกลับ และน่าหวาดกลัว

มังกรทองยักษ์จ้องมองที่ผิวน้ำอย่างเจียนๆ

อ่างไม้ยังคงลอยขยับขึ้นๆ ลงๆ อยู่ในสายน้ำ

กลางอ่างไม้มีสิ่งเล็กๆ ที่ถูกทอดทิ้ง สิ่งนั้นกำลังหลับตา...ทารก
แรกเกิดที่ใบหน้ามีสีคล้ำ

หมอกค่อยๆ กระจายหายไป ทุกสิ่งกลับมาเงียบสงบดังเดิม

ทว่าความเงียบสงบนี้กลับคงอยู่เพียงชั่วครู่...ในส่วนลึกของ
เมฆหมอก พื้นที่โดยรอบยอดเขาสูงโดดพลันเกิดเสียงแหลมโหยหวน
เหลือคณาดังขึ้น เป็นเสียงกู่ร้องและเสียงคำรามอันน่าหวาดกลัว!

เดิมคิดว่าในโลกนี้จะมีเพียงความเงียบเหงาไร้สิ่งมีชีวิตใดๆ แต่
แท้จริงแล้วมันกลับชูคอไปด้วยสรรพสัตว์มากมาย เสียงกระพือปีก

ดังอยู่ในหมอกทุกหนทุกแห่ง เสียงอาซาเขาเดี่ยววิ่งสับสนอลหม่าน
ชนต้นไม้ใหญ่อายุนับหมื่นปีหักสะบั้น เสียงกังวานใสของหงส์

เส้นแสงเจิดจ้าราวอัคคีสายหนึ่งแผ่ขยายจากgrimน้ำไปยังขอบฟ้า
ทุ่งหญ้าอันชุ่มชื้นแปรเปลี่ยนเป็นแห่งผากในทันใด แม้แต่วัชพืชในน้ำ
ที่อยู่รอบๆ ยังม้วนขดตัวขึ้นมา

นัยน์ตาของมังกรทองยักษ์ยังคงไร้ความรู้สึกใดๆ ไต่ ช่างสูงส่ง
เย็นชา ยิ่งใหญ่เหนือผู้ใดในใต้หล้า

ข้างล่างเมฆหมอกมีสรรพสัตว์กำลังวิ่งพล่าน แต่มันมิได้สนใจ
แม้แต่หงส์ตัวนั้นมันก็ได้สนใจ มันจึงเขม็งไปยังลำธารสายเล็กนี้
จึงไปยังอ่างไม้ที่อยู่บนผิวน้ำ ยอดเขาสูงโดดมีสายธารไหลรินลงมา
นับไม่ถ้วน แต่มันจ้องมองเพียงลำธารสายนี้เท่านั้น ผ่านไปสามหมื่นปี
มันมายังโลกนี้อีกครั้งเพื่อมาดูแลทารกในอ่างคนนี้ แล้วจะให้ละสายตา
ไปได้อย่างไร

เส้นแสงเรียววาดลงมาอีกอย่างซ้ำๆ เส้นแสงนี้ภายนอกเป็นสีทอง
ภายในเป็นสีขาวบริสุทธิ์ดุจศักดิ์สิทธิ์คล้ายกับมีแสงในตนเอง ส่วนปลาย
เส้นแสงนั้นตรงและเล็ก ส่วนหลังหนาขึ้นเล็กน้อย ดูไปดูมาประหนึ่ง
ต้นแขนที่เกลี้ยงเกลาสวยงาม แสงวาวที่กระจ่างออกมาจากด้านใน
ยิ่งเพิ่มความงดงามให้มันยิ่งขึ้น

เส้นแสงนี้คล้ายทองและหยก ชวนให้คิดว่าคงจะหนักเป็นอย่างยิ่ง
แต่ที่จริงแล้วเบามาก มันกว้างไกวไปมาตามสายลมบนผิวน้ำคล้าย
กำลังเต้นระบำก็มีปาน มันปรารถนาอยากจะสัมผัสอ่างไม้เพียงเบาๆ
แต่แค่ชั่วพริบตาเดียวมันก็ชักกลับมา

นั่นคือหนวดของมังกรทองยักษ์

ณ เวลานั้นดวงไฟเทพในนัยน์ตามังกรทองยักษ์แปรเปลี่ยนไป

ไม่มั่นคงดังเดิม ความเฉยเมยถูกรังไตร่ตรองเข้ามาแทนที่ คล้ายกับว่ากำลังลั้งเล่สิ่งใดอยู่ หนวดทั้งสองเส้นของมังกรเหมือนนิ้วมืออ่อนนุ่มค่อยๆ เคลื่อนเข้าหาขอบอ่างไม้เหนือลำธารคล้ายจะลูบคลำ ทว่าที่จริงแล้วยังมิได้ทำอันใด

มังกรทองยักษ์ตัวนี้ใช้ชีวิตข้ามผ่านกาลเวลามายาวนาน มันมีสติปัญญาเฉลียวฉลาดจนยากจะจินตนาการ ทว่าดูเหมือนอ่างไม้จะเป็นปัญหาที่ไม่มีทางแก้สำหรับมัน

ความสับสนในนัยน์ต้ายิ่งทวีมากขึ้น

มีความกระหาย มีความระวัง และมีความลังเล สุดท้ายแปรเปลี่ยนเป็นดินรน บางทีไม่เจตนา บางที่ตั้งใจ แรงลมเหนือลำธารเปลี่ยนไปเล็กน้อย ในที่สุดก็เป็นครั้งแรกที่หนวดของมันสัมผัสถูกอ่างไม้ กระทั่งเฉียดผ่านใบหูของทารกน้อยในอ่าง!

การสัมผัสแผ่วเบานี้ก็กลับทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรุนแรง ดวงไฟเทพในนัยน์ตาของมังกรทองยักษ์ระเบิดออกเป็นดวงดาวมากมาย มหาสมุทรแห่งดวงดาวพลันอุบัติขึ้นในดวงตามัน ความรู้สึกเย็นชาพร่งพรูออกมามิปิดบัง หรือกล่าวอีกอย่างก็คือความปรารถนาที่เต็มไปด้วยความละโมภ!

ความปรารถนาเช่นนี้สมควรแก่การยกย่องชื่นชม

มันทำให้ชีวิตซับซ้อน และมันก็ถูกชีวิตซับซ้อนด้วยเช่นกัน

สัญชาตญาณดั้งเดิมของคนเราก็คือความปรารถนาเช่นนี้

มังกรทองยักษ์จึงมองอ่างไม้บนผิวน้ำและอ้าปาก ลมหายใจของมันสากระคายราวกับพ่นเอาหยกละเอียดออกมา

ทารกในอ่างยังคงหลับตา ไม่รู้ว่าอีกประเดี๋ยวจะเกิดสิ่งใดขึ้น

ลำธารถูกเงามืดของมังกรปกคลุม

ลมหายใจของมังกรตกลงมารอบๆ อ่างไม้
 อ่างไม้และทารกในอ่างกำลังจะแปรเปลี่ยนเป็นอาหารของ
 มังกรทองยักษ์

ณ เวลานี้เอง
 มีมือข้างหนึ่งได้คว้าจับด้านข้างอ่างไม้แล้วลากไปยังริมธาร!
 เป็นมือที่เต็มไปด้วยรอยแผล บางส่วนอ่อนแรงและลีบเล็ก
 เสียงน้ำในลำธารดังซู่ซ่า หยดน้ำกระเซ็น มือนั้นกำลังลาก
 อ่างไม้ไปยังริมธารอย่างสุดชีวิต

เจ้าของมือนั้นคือนักพรตน้อยอายุสามสี่ปีคนหนึ่ง
 นักพรตน้อยลากอ่างไม้ไปยังริมธาร
 นั่นเป็นนักพรตน้อยที่แปลกประหลาดคนหนึ่ง
 ตาข้างหนึ่งของนักพรตน้อยมองไม่เห็น หูขาดไปหนึ่งข้าง ยามวิ้ง
 สุดชีวิตในธารน้ำก็มองออกว่าขาพิการข้างหนึ่ง มองไปยังแขนเสื้อที่
 ปลิวสะบัด แม้แต่แขนก็มีเพียงข้างเดียว

ด้วยเหตุนี้ นักพรตน้อยจึงต้องเอาอ่างไม้ซ่อนไว้ด้านหลังตนเอง
 ก่อนชักกระบี่ไม้ออกมา

ยามจ้องมองมังกรทองยักษ์เหนือผิวน้ำ นักพรตน้อยใบหน้าขาวซีด
 นี่หาใช่เพราะความเย็นเยือกของลำธาร แต่เป็นเพราะความหวาดกลัว
 ที่เกาะกุมในใจต่างหาก

เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นมังกรตัวเป็นๆ แต่เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามังกร
 คืออะไร เขาู้เพียงกำลังหวาดกลัว แต่กลับไม่หนีหนี เพียงถือกระบี่ไม้
 ที่เปราะบาง ใ้ร่างกายอ้วกไว้แนบชิด

มังกรทองยักษ์จ้องมองนักพรตน้อยอย่างเฉยเมย มีเพียงสิ่งมีชีวิต
 ที่สูงส่งศักดิ์สิทธิ์และแกร่งกล้าเท่านั้นที่จะมองเห็นความโกรธเกรี้ยว

และเย็นชาลึกลง ในดวงตาของมันได้

นักพรตน้อยตะโกนร้องเรียกด้วยใบหน้าขาวซีด

ความโกรธของมังกรทองยักษ์ปะทุขึ้นมา ลมหายใจของมังกร
แผ่คลุมธารน้ำทั้งสองฝั่ง ความตายกำลังจะมาถึง

กระบี่ไม้ในมือของนักพรตน้อยร่วงหล่นลง เขาหันกลับไปทอด
อ่าวไม้เอาไว้แน่น

เกล็ดบนตัวของมังกรทองยักษ์เสียดสีกับหมอก กระเซ็นออกเป็น
ลูกไฟนับไม่ถ้วน ลำธารเริ่มลุกไหม้

ยามนี้เองพลันปรากฏนักพรตวัยกลางคนขึ้นริมลำธาร

นักพรตวัยกลางคนจ้องมังกรทองยักษ์เหนือผิวน้ำอย่างสงบนิ่ง

เพลิงสวรค์ที่อยู่เหนือผืนน้ำพลันดับไป

มังกรทองยักษ์จ้องมองนักพรตวัยกลางคนผู้นั้นและส่งเสียง
คำรามคราหนึ่ง!

เสียงคำรามคราหนึ่งนี้ยาวนานคล้ายจะไม่หยุดพัก ช่างเป็นเสียง
ที่สลับซับซ้อนอย่างยิ่ง ครั้นได้ฟังก็เหมือนดนตรีที่ฉุนว้ายสับสน รวากับ
เสียงธรรมชาติของลมพายุที่น่ากลัว ยากที่จะจินตนาการถึงอำนาจ
ของพลังที่เปล่งออกมา!

นักพรตวัยกลางคนจ้องมองมังกรทองยักษ์แล้วเอ่ยเพียงหนึ่งคำ

มันคือเสียงหนึ่งพยางค์ เป็นเสียงแปลกประหลาดยากเข้าใจ
ฟังแล้วไม่เหมือนภาษาของมนุษย์ธรรมดา คล้ายกับแฝงความหมาย
มากมายเอาไว้ เต็มไปด้วยกลืนอายโบราณ!

มังกรทองยักษ์เข้าใจสิ่งนี้ แต่มันไม่ยอมรับ

ด้วยเหตุนี้หมอกเหนือผิวน้ำจึงเคลื่อนไหวอย่างรุนแรง

มันพ่นลมหายใจออกไปทุกหนทุกแห่ง ชั่วพริบตาป่าไม้และ

ทุ่งหญ้าริมลำธารก็แปรเปลี่ยนเป็นทุ่งไฟที่น่าหวาดกลัว

นักพรตน้อยผู้นั้นหันหลังให้ลำธารและไม่รู้ว่าเกิดสิ่งใดขึ้น เขา
เพียงก้มศีรษะลงอย่างหวาดกลัว หลับตาและโอบอ้อมไม่แน่น

มีรูว่าผ่านไปนานแค่ไหน ในที่สุดริมลำธารก็เงียบสงบลง

นักพรตน้อยปลุกความกล้าหาญเพื่อหันหลังกลับไปมอง เปลวไฟ
ที่ริมฝั่งลำธารมอดสนิทแล้ว เหลือเพียงเศษไม้และก้อนหินที่แตกกระจาย
เพราะถูกแผดเผา ซึ่งบรรยายความน่ากลัวของการต่อสู้ก่อนหน้านี้ไว้

ในส่วนลึกของเมฆหมอกมีเสียงคำรามของมังกรดังแว่วมา
ในเสียงคำรามเต็มไปด้วยความเจ็บปวดรวดเร็ว ไมยนิยคม และ
ผิพวงเสียวใจ มันกำลังประกาศก้องโลกทั้งผืนพิภพทั้งห้า เพราะ
ความลังเลของตนก่อนหน้านี้จึงนำความเศร้าโศกเสียใจเช่นนี้มา

นักพรตน้อยตกใจคราหนึ่ง ก่อนใช้มือที่มีเพียงข้างเดียวโอบอ้อมไม้
ป็นปายอย่างทุลักทุเลขึ้นสู่ฝั่ง เขาเดินไปข้างกายนักพรตวัยกลางคน
และมองไปยังส่วนลึกของเมฆหมอกอย่างกล้าๆ กลัวๆ นักพรต
วัยกลางคนยกมือปิดเปลวไฟที่หัวไหล่ให้ดับลง

นักพรตน้อยนึกขึ้นได้ และยกอ้อมไม้ขึ้นอย่างยากลำบาก

นักพรตวัยกลางคนยื่นมือไปยังอ้อมไม้และโอบอุ้มเด็กทารกขึ้นมา
อย่างเบามือ ก่อนใช้นิ้วมือขวาแตะร่างของทารกผ่านผ้าห่อ ชั่วครู่หัวคิ้ว
ของเขาก็ขมวดขึ้น

"โชคชะตาของเจ้า...ช่างไม่ดียิ่งๆ" เขาจ้องมองทารกที่ถูกผ้าป่าน
ห่อไว้ กล่าวอย่างเห็นอกเห็นใจ

ทางด้านตะวันออกของผืนพิภพจึงมีเมืองเล็กๆ เรียกว่าซิ่นนิง
นอกเมืองมีแม่น้ำสายเล็กๆ สายหนึ่ง ริมแม่น้ำมีภูเขาลูกหนึ่ง บนเขา

มีวัดแห่งหนึ่ง ในวัดกลับไม่มีพระ ที่แห่งนี้มีเพียงนักพรตวัยกลางคน
 ผู้หนึ่งที่นำลูกศิษย์สองคนฝึกบำเพ็ญเพียรศึกษาธรรม

ภูเขานี้คือเขาเขียวชอุ่มที่ไม่มีชื่อ วัดก็เป็นวัดพุทธเก่าร้าง ศิษย์
 ทั้งสองนั้นคนโตนามว่าอวีเหริน คนเล็กนามว่าเงินขางเชิง

เมืองซีหนิงตั้งอยู่ในเขตแดนแคว้นต้าโจว เมื่อแปดร้อยปีก่อน
 ต้าโจวบัญญัติให้ศาสนาเต๋าเป็นศาสนาหลวงประจำแผ่นดิน จนถึง
 รัชกาลเจ้ถ่งในปัจจุบันศาสนาหลวงก็เผยแผ่ดูแลไปทั่วหัวล้า ทุกพื้นที่
 ต่างให้ความเลื่อมใสศรัทธา พุดตามเหตุผล ศิษย์อาจารย์ทั้งสามควร
 ข้ามผ่านวันคืนไปด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์ที่สวยงาม มีหยกและอาหาร
 เพียบพร้อม แต่ช่วยมิได้ที่เมืองซีหนิงค่อนข้างห่างไกล วัดเก่าที่
 ทรุดโทรมแห่งนี้ยิ่งไกลไปอีก วันๆ แทบไม่พบเห็นผู้คน ดังนั้นพวกเขา
 จึงใช้ชีวิตด้วยซาหยาบๆ และข้าวจี๊ดๆ

ธรรมดาแล้วนักพรตเต๋าดำรงบำเพ็ญเพียร ขณะนี้โลกมีหนทาง
 การบำเพ็ญเพียรนับไม่ถ้วน แต่นักพรตวัยกลางคนผู้นั้นถ้อยทอด
 วิชาเต๋ามาไม่เหมือนกับสำนักอื่น ไม่สนเกี่ยวกับการบำเพ็ญหยั่งรู้
 ไม่สนใจการปฏิบัติมานดวโซดชะตา ไม่ใส่ใจการชุบชีวิตดวงจิต
 วิญญาณ มีเพียงหนึ่งถ้อยคำที่ต้องยึดมั่น... 'ท่องจำ'

อวีเหรินเริ่มท่องจำตำราเต๋าดังแต่เยาว์วัย เงินขางเชิงเพิ่งจะ
 สัมผัสโลกก็ถูกไ้หันอนกับตำราสี่เหลี่ยมเก่าๆ สิ่งของแรกที่เขารู้จัก
 ก็คือคัมภีร์เต๋าที่อยู่เต็มห้อง หลังจากเรียนรู้การพุด เขาก็เริ่มหัดจำ
 ตัวอักษร หลังจากนั้นก็เริ่มท่องจำตัวอักษรที่อยู่ในคัมภีร์เต๋า ท่องจำ
 และศึกษาบ่อยๆ จนท่องจำได้ชำนาญคล่องแคล่ว นี่คือนชีวิตของ
 เด็กน้อยสองคนที่อยู่ในวัดเก่าที่ทรุดโทรม

คืนนอนยามเช้าตรู่พวกเขาก็ท่องตำรา ดวงอาทิตย์ดุเดือดอากาศ

ร้อนอบอ้าว พวกเขาก็ท้องตำรา ระฆังยามเย็นชำรุด พวกเขาก็ท้องตำรา
 ฤดูวสันต์อากาศอบอุ่น ดอกไม้บานสะพรั่ง ฤดูร้อนเสียงฟ้าร้อง
 สั่นสะท้าน ฤดูสารทเสียงลมพัดผ่าน ฤดูหนาวหิมะเย็นเยือก พวกเขา
 อยู่บนคันนา อยู่ริมลำธาร อยู่ใต้ต้นไม้ อยู่ข้างต้นเหมย ก็ถือคัมภีร์เต๋า
 ไม่หยุดอ่าน ไม่หยุดท่อง ไม่รู้วันเวลาที่ค่อยๆ ผ่านไป

ในวัดมีห้องหนึ่งที่เต็มไปด้วยกองคัมภีร์เต๋า ครานั้นอวี๋เหริน
 อายุเจ็ดปี เกิดเบื่อหน่ายจึงลองนับดู พบว่ามีทั้งหมดสามพันม้วน...
 คัมภีร์มหาบรรณสามพันม้วน ม้วนหนึ่งมีหลายร้อยถึงหลายพันตัวอักษร
 ม้วนที่สั้นที่สุดคือคัมภีร์เสินหมิง (เทวะ) มีไม่เกินสามร้อยสิบสี่ตัวอักษร
 คัมภีร์ที่ยาวที่สุดคือคัมภีร์ฉางเซิง (อมตะ) มีสองหมื่นกว่าตัวอักษร
 นี่คือสิ่งที่พวกเขาต้องท่องจำทั้งหมด

ศิษย์พี่ศิษย์น้องทั้งสองไม่หยุดท่องจำ เพียงต้องการแค่จดจำ
 ไม่ต้องเข้าใจ พวกเขาชัดเจนมานานแล้วว่าอาจารย์ไม่มีวันตอบคำถาม
 หรือข้อสงสัยใดๆ ที่ตนถามเป็นแน่ อาจารย์ก็กล่าวเพียงว่า 'จงจดจำ
 แล้วจะเข้าใจเอง'

สำหรับเด็กน้อยเยาว์วัยที่ต้องการเล่นสนุกสนาน การใช้ชีวิตเช่นนี้
 คงยากจะจินตนาการได้ โชคดีที่เขาเชี่ยวชาญแห่งนี้เปลี่ยนร่าง น้อยนัก
 ที่จะเจอผู้คน ไม่มีสิ่งใดให้พะวัพะวนจึงทำให้มีสมาธิอย่างยิ่ง เด็กน้อย
 ทั้งสองมีนิสัยแปลกประหลาด มิได้รู้สึกเบื่อหน่าย วันทั้งวันท่องจำ
 อย่างนี้ วันแล้ววันเล่า จนมิรู้สึกตัวว่าผ่านมาแล้วหลายปี

วันหนึ่งเสียงทองตำราที่ดังมาเนิ่นนานหลายปีก็หยุดลง ศิษย์พี่
 ศิษย์น้องนั่งเคียงไหล่กันอยู่บนก้อนหิน คัมภีร์ม้วนหนึ่งคลี่อยู่บนเข่า
 ของทั้งสอง พวกเขาประเดี๋ยวดูคัมภีร์ ประเดี๋ยวจ้องมองกันอย่างงวย

ขณะนี้พวกเขาทั้งสองท่องจำคัมภีร์มาจนถึงม้วนสุดท้ายแล้ว

แต่กลับไม่อาจท่องต่อได้ เหตุเพราะพวกเขาอ่านไม่ออก อักษรบนคัมภีร์ม้วนนี้แปลกตานัก ถ้าจะพูดให้ถูกต้องต้องบอกว่าประหลาด พวกเขาจำแต่ละขีดแต่ละเส้นของตัวอักษรพวกนั้นได้ แต่พอเอาแต่ละขีดแต่ละเส้นที่วามารวมกันแล้วกลับกลายเป็นไม่รู้จำ ไม่รู้ว่าจะอ่านอย่างไร ความหมายคืออะไร

ทั้งสองกลับเข้าไปในวัด ตามหานักพรตวัยกลางคน

นักพรตเต่าวัยกลางคนเอ่ยว่า "มหามรรคทั้งสามพันม้วน พวกเจ้าศึกษามาถึงม้วนสุดท้ายแล้ว ม้วนนี้มีทั้งหมดหนึ่งพันหกร้อยหนึ่งตัวอักษร ความลับสัจธรรมของกฎสวรรค์แต่ไรมาไม่มีผู้ใดที่เข้าใจอย่างลึกซึ้ง ยิ่งไม่ต้องพูดถึงพวกเจ้า"

เงินฉางเชิงถามกลับ "อาจารย์ ท่านก็ไม่เข้าใจรี"

นักพรตเต่าวัยกลางคนพยักหน้า เอ่ยว่า "ไม่มีผู้ใดกล้าพูดว่าตนเข้าใจอย่างถ่องแท้ ข้าก็เช่นกัน"

ศิษย์พี่ศิษย์น้องจ้องมองกันและรู้สึกเสียใจเล็กน้อย แม้อายุน้อย แต่พวกเขาท่องจำคัมภีร์ที่เก็บสะสมไว้ทั้งสามพันม้วนมาจนถึงวันนี้ขาดเพียงหนึ่งม้วนที่ไม่สำเร็จ ย่อมรู้สึกไม่ยินดี แต่ทั้งคู่ต่างจากเด็กทั่วไป ด้วยศึกษาคัมภีร์เต๋าตั้งแต่วัยเยาว์จึงผ่านคลายอารมณ์ได้อย่างรวดเร็ว ทั้งสองเตรียมตัวหันหลังจากไป

ทว่านักพรตวัยกลางคนได้เอ่ยต่อว่า "...แต่ข้าอ่านได้"

ตั้งแต่วันนั้นนักพรตวัยกลางคนก็เริ่มสอนอ่านคัมภีร์เต๋าม้วนสุดท้าย สอนอ่านทีละตัวอักษร สอนวิธีออกเสียงแต่ละคำ ถ้อยคำเหล่านั้นออกเสียงแปลกประหลาดอย่างยิ่ง พยางค์เสียงเดี่ยวออกเสียงง่ายมาก แต่กลับต้องใช้กล้ำเนื้อคอกอหอยและใช้เส้นเสียงที่พิเศษ รวากับว่า

คนธรรมดาไม่อาจออกเสียงได้

เงินฉางเซิงไม่เข้าใจความหมายอย่างสิ้นเชิง เพียงเลียนแบบเสียงที่อาจารย์สอนอย่างตรงไปตรงมาราวกับเปิดน้อยก็มีปาน ส่วนอวี๋เหรินบางครั้งบางครั้งก็คิดถึงเรื่องริมธารเมื่อหลายปีก่อน ครานั้นอาจารย์ก็เอ่ยเสียงเช่นนี้กับสัตว์ที่นำกลั้วตัวนั้น

อวี๋เหรินและเงินฉางเซิงใช้เวลานานมากเพื่อเรียนรู้การอ่านตัวอักษรหนึ่งพันหรือหนึ่งตัว แต่ยังคงไม่เข้าใจความหมายเช่นเดิม ถ้ามักพรตเต๋าวัยกลางคนก็ไม่ได้คำตอบ พวกเขาใช้เวลาเรียนคัมภีร์ม้วนสุดท้ายหนึ่งปีเต็ม หลังจากนั้นก็ทำเหมือนเดิม กางคัมภีร์ม้วนสุดท้ายท่องจำต่อไป จนกระทั่งท่องได้ทั้งหมด

เวลานั้นพวกเขาคิดว่าชีวิตตนจะหลุดพ้นจากการท่องจำคัมภีร์เต๋า ถว้านักพรตวัยกลางคนได้ให้พวกเขาอ่านใหม่เป็นครั้งที่สอง ทั้งคู่ถูกบังคับให้เริ่มท่องใหม่อีกครั้ง และอาจเป็นเพราะการอ่านซ้ำใหม่นี้เองที่ทำให้พวกเขารู้สึกลำบากกับการท่องคัมภีร์มากขึ้น ลำบากจนกระทั่งบางทีก็พูดไม่ออก

เพราะเช่นนี้พวกเขาจึงเริ่มไม่เข้าใจ เหตุใดอาจารย์ต้องให้พวกเขาอ่านคัมภีร์เต๋า เพราะเหตุใดไม่สอนบำเพ็ญเพียร นักพรตเต๋าคควรฝึกฉาน แสวงหาชีวิตอมตะถึงจะถูก

ในเวลานั้นอวี๋เหรินอายุสิบปี เงินฉางเซิงอายุหกปี ฤดูสารทปีนั้นมีภรรยาเรียนสี่ขาบินฝ่าก้อนเมฆมาพร้อมกับการตกทายจากสหายเก่า และจดหมาย บนจดหมายเขียนวันเวลาเกิดและดวงชะตาแปดอักษรที่ใช้ผูกดวงคู่บ่าวสาว ยังมีหนังสือสมรสหนึ่งฉบับพร้อมหลักฐานยืนยัน

นักพรตวัยกลางคนเคยช่วยเหลือขุนนางสูงศักดิ์ผู้หนึ่ง

อีกฝ่ายจึงปรารถนาจะทำตามคำมั่นสัญญาในปีนั้น

นักพรตวัยกลางคนมองหนังสือสมรสโดยมิเอ่ยคำใด แล้วจ้องมองไปยังลูกศิษย์ทั้งสอง อวี๋เหรินโบกมือและชี้ไปยังดวงตาข้างหนึ่งที่ยังมองไม่เห็นสิ่งต่างๆ ของตนพลางยิ้มปฏิเสธ เงินฉางเชิงสับสน ไม่เข้าใจว่าเรื่องนี้มีความหมายเป็นเช่นไร เขารับเอาหนังสือสมรสมาอย่างงุนงง

ตั้งแต่นั้นมาเขาก็มีว่าที่ภรรยาหนึ่งคน

เป็นเวลาหลายปี ทุกๆ วันขึ้นปีใหม่ นกกระเรียนตัวนั้นก็ฝ่าม่านเมฆนำคำทักทายของขุนนางชั้นสูงผู้นั้นมาส่งให้จากจิงตู อีกทั้งยังฝากของขวัญเล็กๆ ที่มีความหมายมาให้เงินฉางเชิง

เงินฉางเชิงค่อยๆ กระจ่างและเข้าใจความหมายของการหมั้นหมายว่าเป็นเช่นไร ทุกวันตอนกลางวันเขาจะอาศัยแสงจากดวงดาวจ้องมองหนังสือสมรสที่วางอยู่ในลิ้นชักอย่างเงียบๆ เขาเกิดความรู้สึกบางอย่างที่บรรยายเป็นคำพูดไม่ออก คิดไปถึงว่าที่ภรรยาซึ่งได้ยืมว่าอายุราวๆ กับตน ในห้วงอารมณ์มีบางส่วนของจิตใจเงียบๆ มีบางส่วนเขินอาย และบางส่วนรู้สึกผิดหวังห่อเหี่ยวอย่างยิ่ง

เงินฉางเชิงใช้ชีวิตไปกับการศึกษาคัมภีร์เรื่อยมา กระทั่งเมื่อเขาอายุสิบปีได้เกิดเรื่องที่แปลกประหลาดเรื่องหนึ่ง ขณะที่องค์มัมภีร์ม้วนสุดท้ายหนึ่งพันหกร้อยหนึ่งตัวอักษรเป็นรอบที่เจ็ดสิบสอง เขาพลันรู้สึกว่าจิตหลุดออกจากร่างกายและล่องลอยไปในป่าของเขาเขียวชอุ่ม หลังจากนั้นเขาก็ไม่รู้สึกตัวอีกเลย ขณะที่ร่างกายเริ่มมีกลิ่นหอมกรุ่นกระจายออกมา

มิใช่กลิ่นหอมดอกไม้ มิใช่กลิ่นหอมใบไม้ และมิใช่กลิ่นหอมอิสตรี กล่าวได้ว่าหอมอ่อนจาง หากแต่ยามลมราตรีพัดโชยกลับส่งกลิ่นยาวนาน กล่าวได้ว่ากลิ่นหอมฉุน ยามปลิวเข้าจมูกกลับเลือนราง ไม่เหมือนกลิ่นหอมที่จะปรากฏบนโลกมนุษย์ได้ ไม่อาจคาดเดา ช่างตึงตูดคน

ยิ่งนัก

อวี๋เหรินเป็นผู้พบอาการนี้ของเฉินฉางเซิง หลังเขาได้สูดดม กลิ่นหอมกรุ่นนั้นสีหน้าก็พลันเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียด

เขาเชี่ยวชาญที่ปกคลุมด้วยใบไม้มีดครีมีราชสีห์คำราม พยัคฆ์ แผลดเสียงก้อง นกกระเรียนเต้นระบำ มังกรวารีนุกทะเลวง กบร้อง ประหนึ่งฟ้าผ่าทั้งที่ควรเกิดแค่ในคืนฤดูร้อนเท่านั้น เขาเชี่ยวชาญทาง ตะวันออกที่ไม่มีใครกล้าล่วงล้ำเข้าไปปรากฏเงามืดขนาดใหญ่ในส่วนลึก ของเมฆหมอก ไม่รู้ว่าเป็นสิ่งมีชีวิตอะไร สายตาละมับนำยำเกรงกำลัง จ้องมองมา เฉินฉางเซิงส่งกลิ่นหอมยิ่ง ดวงตาปิดสนิท ไม่รู้ว่ามีอะไร ถึงจะตื่น

อวี๋เหรินที่นั่งอยู่ข้างเตียงลงมือพัดอย่างสุดชีวิตด้วยอยากจะทำให้ กลิ่นหอมของเฉินฉางเซิงหายไป เหตุเพราะกลิ่นหอมนั้นทำให้ริมฝีปาก เขามีน้ำลาย รู้สึกแปลกและเกิดความคิดที่น่ากลัวอย่างยิ่ง เขาจำเป็นต้องพัดเพื่อที่จะพัดความคิดให้หายไปด้วย

ไม่รู้ว่ามีภพทวีกลางคนมาถึงในห้องเมื่อไร เขายืนอยู่ริมเตียง จ้องมองเฉินฉางเซิงที่กำลังหลับตาแน่นทั้งสองข้าง และเอ่ยประโยคหนึ่ง ซึ่งมีเพียงเขาที่เข้าใจ "เหตุอยู่ที่ได้อีกแล้วเล่า"

ผ่านไปหนึ่งคืน

แสงรุ่งอรุณสาดส่องมายังเขาเชี่ยวชาญ กลิ่นหอมที่อยู่บนตัว ของเฉินฉางเซิงหายไปแล้ว แม้สูดดมใกล้ๆ ก็ไม่ได้กลิ่นแม้แต่บ่อย เขากลับเป็นเหมือนเดิม สัตว์ประหลาดต่างๆ นานาในเขาเชี่ยวชาญ รวมถึงเงาน่ากลัวหลังเมฆนั้นก็ไม่รู้ว่าจะเลือนหายไปยามใด

อวี๋เหรินจ้องมองศิษย์น้องที่หลับสนิท ในที่สุดเขาก็ไม่ต้อง

ตื่นตระหนกแล้ว เขาถอนหายใจและอยากจะขีดเหงื่อที่ไหลพรากบนหน้าผากทิ้ง แต่กลับพบว่าไหลที่ขยับพัดตลอดทั้งคืนปวดร้าวจนขยับไม่ไหวเสียแล้ว

เงินฉางเชิงลืมหัดขึ้น แม้จะหลับลึกตลอดทั้งคืน แต่เหมือนเขาจะรู้ว่าเกิดสิ่งใดขึ้น เมื่อมองไปยังศิษย์พี่ที่กำลังเจ็บปวดทรมาน ใบหน้าเขาก็แปรเปลี่ยนเป็นขาวซีด เขาเอ่ยถาม "อาจารย์ อาการของข้าคืออะไร"

นักพรตวัยกลางคนจ้องมองมายังเขา หลังจากนั่งเงียบเป็นเวลานานก็เอ่ยว่า "เจ้าป่วย"

ตามที่นักพรตวัยกลางคนได้กล่าว อาการป่วยของเงินฉางเชิงเกิดจากร่างกายที่อ่อนแอมาตั้งแต่กำเนิด เส้นลมปราณทั้งเก้าในร่างกายไม่อาจผสาน กลิ่นหอมกรุ่นเมื่อคืนคือจิตวิญญาณที่ไม่อาจหมุนเวียน จึงถูกบีบให้ระบายออกมาทางเหงื่อ นั่นคือจิตวิญญาณส่วนที่ดีที่สุดซึ่งมนุษย์จะขาดมิได้ จึงมีกลิ่นหอมกรุ่นชนิดหนึ่ง นี่เป็นอาการป่วยที่แปลก

"ถ้าอย่างนั้น...ท่านรักษาได้หรือไม่"

"มิได้ ไม่มีผู้ใดรักษาได้"

"อาการป่วยที่ไม่อาจรักษา...ถ้าอย่างนั้นคงจะเป็นโชคชะตา"

"ใช่แล้ว นี่คือโชคชะตาของเจ้า"

หลังจากเขาอายุสิบเอ็ดปี นกกระเรียนตัวนั้นก็ไม่เคยมาที่เขา เขียวซุ่มอีก ข่าวสารจากจิตทูตขาดหายไป คล้ายกับว่าหนังสือสมรสนั้นไม่เคยปรากฏ บางคราที่เงินฉางเชิงยืนอยู่ริมลำธารก็จะมองไปยังทิศตะวันตกแล้วคิดเรื่องนี้ขึ้นมา

แน่นอนว่ามีเรื่องที่เขาต้องขบคิดมากยิ่งขึ้น นั่นคือเรื่องอาการ

ป่วยนี้ หรือก็คือโชคชะตา...สุขภาพเขาไม่ได้แย่และยังคงนอนหลับสนิท มองดูร่างกายก็แข็งแรง ไม่เหมือนคนที่ต้องตายตั้งแต่เยาว์วัย ตั้งแต่นั้นมาเขาจึงสงสัยการวินิจฉัยของอาจารย์ แต่ถ้าอาจารย์วินิจฉัยถูกแล้วจะทำอย่างไร

เงินฉางเชิงตัดสินใจที่จะออกจากวัดแห่งนี้ไปดูโลกที่เจริญรุ่งเรือง นอกจากนี้เขายังอยากไปดูสุสานเทียนชู่ในตำนานและยังต้องไปถอนการหมั้นหมายนั้นอีก

"อาจารย์ ขำต้องไปแล้ว"

"เจ้าจะไปไหน"

"ไปจิงตู"

"เพราะเหตุใด"

"เพราะข้าอยากมีชีวิตต่อ"

"ข้าบอกเจ้าแล้ว นั่นไม่ใช่แค่อาการป่วย แต่คือโชคชะตา"

"ข้าอยากเปลี่ยนโชคชะตา"

"ตลอดแปดร้อยปีผ่านมามีเพียงสามคนที่เปลี่ยนโชคชะตาได้"

"คงจะเป็นคนที่เก่งกาจทั้งสิ้น"

"ใช่แล้ว"

"ข้ามิใช่คนที่เก่งกาจ แต่ข้าก็อยากจะทำ"

เงินฉางเชิงจะต้องไปจิงตู ไม่ว่าจะรักษาอาการป่วยของตนได้หรือไม่เขาก็ต้องไป ไม่ใช่เพียงเพราะเขาต้องเปลี่ยนโชคชะตา แต่เพราะหนังสือสมรสบอกบับอยู่ที่จิงตู

เขาเก็บสัมภาระ รับเอาระเบิดเล่มเล็กจากศิษย์ฟอวี๋เหริน หันหลังจากไป

เด็กหนุ่มนักพรตในวัยสิบสี่ปี ลงเขา

ตอนที่ 1

ข้าเปลี่ยนใจแล้ว!

"เด็กหนุ่มผู้นั้นเป็นใครอย่างไร"

"ดูเป็นคนสงบนิ่งมากเจ้าคะ เขานั่งมาครึ่งชั่วโมงแล้วโดยแทบไม่ได้ขยับเขยื้อนเลยสักนิด เพียงดื่มชาไปคำหนึ่งเท่านั้นตอนเพิ่งมาถึงคงดื่มเพื่อเป็นมารยาทกระมัง หลังจากนั้นก็ไม่ดื่มอีกเลย...อันที่จริงชาคำแรกก็แค่จิบ ท่าทีไม่ได้เหมือนกับระแวดระวัง คล้ายเป็นคนรอบคอบเสียมากกว่า สุขุมลุ่มลึก การเตรียมพร้อมเป็นเลิศ หากก็ยังปิดบังความเป็นปฏิปักษ์ไม่ได้ทั้งหมด"

"ดูแล้วเขาน่าจะเป็นคนฉลาด หรืออย่างน้อยก็ไม่ได้โง่...อายุเท่าไรแล้วล่ะ"

"สิบสี่ปีเจ้าคะ"

"ใช่ ถ้าข้าจำไม่ผิดก็คงจะราวๆ นี้"

"เพียงแต่ลักษณะท่าทางสงบนิ่งของเขาอาจทำให้ดูแก่กว่าอายุจริงไปบ้าง"

"เป็นคนธรรมดา"

"ใช่แล้วเจ้าคะ...ลมปราณธรรมดาไม่เคยผ่านแม้แต่การชำระล้าง กระดูก ถึงแม้จะดูความสามารถไม่ออก แต่ก็อายุสิบสี่ปีแล้ว ต่อให้เริ่มฝึกบำเพ็ญเพียรตอนนี้ก็คงไม่ค่อยมีอนาคตไกลสักเท่าไร"

"ถึงจะมีอนาคต แต่เทียบกับศิษย์ผู้โดดเด่นแห่งพรรคฉางเซิงแล้ว นับเป็นอันใด"

"สุหยิน...การหมั้นหมายเป็นเรื่องจริงหรือ"

"หลักฐานเป็นของจริง เรื่องการหมั้นหมายก็ต้องเป็นเรื่องจริง กระมัง"

"เหตุใดในปีนั้นนายท่านถึง...ตกลงเรื่องคู่ครองเช่นนี้ให้คุณหนูนะ"

"ต่อให้นายท่านยังไม่จากไปแล้วคิดหรือว่าเจ้าจะหาคำตอบได้ เปิดประตู ข้าจะไปพบเขา"

เสียงแอ๊ดดิ่งขึ้นพร้อมกับประตูที่ค่อยๆ แง้มออก แสงทองอร่ามของดวงอาทิตย์สาดส่องจากข้างนอกเข้ามา กระแทกเข้ากับใบหน้างามวิจิตรของสตรีนางหนึ่งและจี้หยกครึ่งซีกที่ถืออยู่ในมือ หญิงรับใช้อาวสุที่สนิทสนมกับนางยืนอยู่มุมห้อง ร่างจึงถูกเงามืดบดบังไว้ หากไม่สังเกตดูให้ละเอียดก็ถ้วนคงมองไม่เห็นเป็นแน่

สุหยินอย่างก้าวออกจากห้องภายใต้การประคองจากหญิงรับใช้อาวสุ นี่ถ้าหากมีสายลมแรงหน่อยพัดผ่านมายามนี้ ร่างนางคงโอนเอนราวกับหิวต้องลมก็มีปาน บนผมปักปิ่นทองคำ สายสร้อยที่ห้อยประดับบนร่างไม่เกิดเสียงใดๆ เลยยามนางก้าวเดิน ช่างน่าแปลกไม่น้อย

ภายในสวนร่มรื่นด้วยต้นไม้ แสงส่องลอดใบไม้แน่นหนาลงมาได้แค่เป็นหย่อมๆ ที่อยู่ตรงกลางสวนคือต้นไม้ที่ต้องใช้คนโอบถึงสิบคน มันตั้งตระหง่านอยู่บนผืนหญ้า ทางเดินหินทั้งสองข้างยามนี้ไม่มีแม้แต่

เงาของคนรับใช้ ทว่าถ้ามองออกไปไกลๆ จะเห็นคนจำนวนมาก
นั่งคุกเข่าเป็นทิวแถว บรรยายากศแม้เสียบสงบแต่ก็แผ่ไปด้วยความ
เย็นยะเยือกและกดดัน รวากับคลังเก็บศัสตราวุธ

เจ้าของจวนหลังนี้คือขุนพลเทพตงอวี่ สวีซือจี ผู้สร้างชื่อจาก
การชนะศึกสงครามอันลือเลื่อง ขุนพลเทพปกครองกองทัพทหารทำให้
ราชสำนักดำใจร่วมเย็นเป็นสุข แต่เพราะเรื่องในวันนี้คนรับใช้ทั้งหมด
จึงถูกไล่ให้ไปย่งสวนข้าง บรรยายากศที่นี้จึงชวนให้รู้สึกสลดหดหู่ยิ่งนัก
สายลมวสันต์พัดกระทบกำแพง รวากับจะแซ่แข็งกำแพงเหล่านั้น

สวีฮูยินเดินผ่านสวนมาจนถึงหน้าห้องโถงและหยุดเท้า สายตา
จ้องไปยังเด็กหนุ่มที่อยู่ภายในห้องโถง คิ้วทั้งสองขมวดเล็กน้อย

เด็กหนุ่มผู้นั้นสวมใส่เสื้อผ้าเก่าคร่ำที่ชักมาหลายคราจนสีซีด
แทบจะไม่เหลือร่องรอยของสีแดงอยู่เลย รูปหน้าอ่อนเยาว์ ขนตาตั้งตรง
เป็นแพ ดวงตาสุกสว่างสดใส ลักษณะในตัวของเขามีบางอย่างที่ยาก
จะบรรยายได้ รวากับว่าเขาคือกระเจกที่มองทะลุสรรพสิ่งที่ถูกซ่อนอยู่

สัมภาระของเด็กหนุ่มวางอยู่ข้างเท้าเป็นสัมภาระธรรมดา แต่
ถูกจัดให้ดูดีไม่เบา ยิ่งไปกว่านั้นแม้แต่ฝุ่นขณะการเดินทางก็ไม่มีเกาะ
สักเม็ด บนสัมภาระยังมีหมวกที่ถูกเช็ดจนสะอาดสะอาดอันใบหนึ่ง
ผูกติดไว้

เหตุที่สวีฮูยินขมวดคิ้วไม่ใช่เพราะเรื่องนี้ แต่เป็นเพราะเขาที่วางอยู่
บนโต๊ะไม่มีไอร้อนแล้ว เด็กหนุ่มกลับมีท่าทีสงบ ไม่ได้แสดงอาการ
เบื่อหน่ายออกมาสักนิด เด็กหนุ่มอายุราวนี้หาได้ยากยิ่งที่จะสงบและ
อดทนเช่นนี้

นี่เป็นคนที่รับมือได้ยากยิ่งนัก

ยังดีที่คนเช่นนี้มักจะเป็นคนทะนงตน

หลังจากอย่างก้าวเข้ามาในจวนและพูดคุยกับหญิงรับใช้ผู้นั้น ไม่กี่ประโยคก็ไม่มีใครสนใจเขาอีกเลย เขานั่งอยู่ที่ห้องโถงเป็นเวลาครึ่งชั่วโมงจนอดไม่ได้ที่จะรู้สึกเบื่อหน่าย แต่เงินฉางเซิงก็ไม่ได้รู้สึกว่่าลำบาก อาจเป็นเพราะเขาเคยชินกับความเจ็บปวดเสียแล้วกระมัง

เขานั่งอ่านคัมภีร์หว่าถึงเล่มที่หกฆ่าเวลาอยู่เงียบๆ ขณะรอให้อีกฝ่ายส่งคนมาสักคนหนึ่ง เขาอยากจะได้หนังสือสมรสนี้เสียที หลังจากจัดการเรื่องนี้เสร็จแล้วเขายังมีเรื่องที่จะต้องสะสางอีกมากมาย

สำหรับน้ำชา นั้นเขาดื่มไปแค่หนึ่งคำ เพียงจิบให้โดนริมฝีปากเท่านั้น นี่หาใช่เพราะเขาระแวงระวังหรือรอบคอบอย่างที่หญิงรับใช้อาวุโสคาดการณ์ แต่เพราะเขารู้สึกว่ามาเป็นแขกของผู้อื่นไม่ควรจะดื่มน้ำชาให้มาก ด้วยเกรงว่าอาจต้องขอเข้าห้องน้ำซึ่งจะดูไม่มีมารยาท อีกทั้งจวนขุนพลเทพแห่งนี้ใช้ถ้วยชาที่เป็นเครื่องเคลือบหุรหามีราคา ซึ่งเขาไม่อยากจะแตะต้องบ่อยนัก และเขาเองก็ไม่คุ้นเคยกับการใช้สิ่งของร่วมกับผู้อื่นด้วย

เพราะเขาเป็นคนรักสะอาด

เขายึดตัวลุกขึ้นยืนและเดินไปหาสุหนินที่แต่งตัวสวยสดงดงามเพื่อโค้งคำนับ หากเดาไม่ผิดอีกฝ่ายคงเป็นสวี่สุหนิน นายหญิงของจวนแห่งนี้แน่นอน ใจเขาคิดว่าในที่สุดก็จะจัดการเรื่องนี้ได้เสียที จึงสอดมือเข้าไปในอกเสื้อ เตรียมจะหยิบหนังสือสมรสออกมา

สวี่สุหนินยกมือขึ้นเพื่อบอกว่าไม่ต้องเร่งรีบ ให้เขานั่งลงก่อน ไม่นานหญิงรับใช้ก็นำชามาให้ สวี่สุหนินมองดูเขาอย่างสงบและเอ่ยขึ้นว่า "เจ้าไปชมสุสานเทียนชู่มาหรือยัง สะพานไนเหอ (อนิจจัง) เล่า หรือว่าอยากจะไปดำน้ำกหลิง ที่นั่นมีไม้เลื้อยแปลกตา ทิวทัศน์ก็งดงามยิ่งนัก"

เงินฉางเชิงคิดว่านี่คงเป็นการชวนสนทนาตามมารยาท เขาคิดว่าไม่จำเป็นต้องพูดยืดยาวอันใด ทว่าอีกฝ่ายเป็นผู้อาวุโสกว่าและได้เอ่ยวาจาถามก่อน ไยเขาจะเสียมารยาท จึงตอบด้วยประโยคสั้นๆ แต่แฝงด้วยความเคารพในที่ "ยังไม่เคยไป วันหลังจะไปชมขอรับ"

เมื่อสวี่ฮุ่ยฮินได้ยิน มือที่จับฝ่าถ้วยน้ำชาก็พลันชะงัก ถ้ามกลับไปว่า "เจ้าจะบอกว่ามาถึงจึงตุ้มงูหน้ามาจวนขุนพลเทพเป็นที่แรกริ"

เงินฉางเชิงตอบไปอย่างสัตย์จริง "ข้าไม่กล้าให้ล่าช้า"

"ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น"

สวี่ฮุ่ยฮินเงยหน้าขึ้นแล้วมองเขาด้วยสายตาเย็นชาแวบหนึ่ง ในใจคิดว่าเด็กหนุ่มที่มาจากหมู่บ้านทुरกันดารไกลโพ้นผู้นี้กลับมิได้ถูกทิวทัศน์ของเมืองจิงตูดึงดูด แต่มุ่งตรงมาเพื่อจะเจรจาเรื่องหนังสือสมรสช่างเป็นคนใจร้อนยิ่งนัก แต่แท้ที่จริงแล้วเป็นเรื่องที่น่าขบขันเสียมากกว่า

เงินฉางเชิงไม่เข้าใจประโยคที่ว่า 'ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น' เขายึดตัวตรงขึ้นแล้วยื่นมือเข้าไปในอกเสื้อเพื่อจะหยิบเอาหนังสือสมรสส่งคืนให้อีกฝ่าย ในเมื่อได้ตัดสินใจแล้วเขาก็ไม่อยากจะเสียเวลามากกว่านี้

อย่างไรก็ตาม การกระทำของเขากลับก่อให้เกิดการเข้าใจผิด ฮุ่ยฮินจึงมองเขา ท่าทีนางพลันเปลี่ยนเป็นเยือกเย็นกว่าเดิมและเอ่ยขึ้นว่า "ข้าไม่เห็นด้วยกับการหมั้นหมายในครั้งนี้ ถึงแม้เจ้าจะนำหนังสือสมรสมาก็มิได้มีความหมายอันใด"

เงินฉางเชิงไม่คาดคิดว่าจะได้ยินวาทะเช่นนี้ จึงตกใจไปชั่วขณะ

"หลายปีก่อนอาจารย์ของเจ้าช่วยเหลือนายท่านเอาไว้ หลังจากนั้นจึงได้กำหนดการหมั้นหมายครั้งนี้ขึ้น...เรื่องนี้คล้ายจะเป็นเรื่องน่ายินดีใช่หรือไม่"

สวี่ฮุ่ยฮินจึงมองเขาด้วยท่าทีเย็นชาและเอ่ยต่อว่า "...แต่คงจะ

มีเพียงในหนังสือประโลมโลกเท่านั้นที่เห็นว่านี่เป็นเรื่องน่ายินดี เพราะมันไม่อาจเป็นจริงได้ นอกจากสตรีโง่มเพ้อฝันแล้วผู้ใดจะเชื่อกัน"

เงินฉางเชิงอยากจะอธิบายว่าตนนั้นตั้งใจจะมายกเลิกการหมั้น ทว่าเมื่อได้ยินวาทาที่แสนเยอหยิ่งและเห็นท่าทีของสวี่ฮุ่ยฮินที่มีได้ ชอนเร้นความเหยียดหยามเอาไว้อย่างไร ก็ทำให้เขาอยากจะขยับปากพูดสิ่งที่ตั้งใจไว้ กระนั้นมือของเขาก็ยังคงล้วงอยู่ในอกเสื้อ สัมผัสกับขอบกระดาษที่แข็งกระด้าง กระดาษแผ่นนี้คือหนังสือสมรสที่เจ้าของจวนหล่งนี้บรรจงเขียนขึ้นมาด้วยตัวของเขาเอง อีกแผ่นหนึ่งได้เขียนวันเวลาเกิดและดวงชะตาแปดอักษรของบุตรสาวไว้

"นายท่านได้จากไปเมื่อสี่ปีก่อน เช่นนั้นหนังสือสมรสถือเป็นโมฆะ" สวี่ฮุ่ยฮินจ้องมองเด็กหนุ่มตรงหน้าพร้อมเอ่ยต่อ "ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นคนฉลาด เช่นนั้นเรามาคุยกันอย่างคนฉลาดคุยกันไม่ดีกว่ารี ตอนนี้อย่าไม่ต้องขบคิดถึงเรื่องหนังสือสมรสหรือการหมั้นหมายแล้ว แต่ควรคิดว่าจะให้พวกข้าชดเชยอย่างไรจึงจะเพียงพอ เจ้าคิดว่าข้อเสนอของข้าเป็นอย่างไร"

เงินฉางเชิงเอามือออกมาจากเสื้อ ทว่าไม่ได้ล้วงเอาหนังสือสมรสออกมา เขาเพียงโค้งตัวกล่าวว่า "ข้าขอถามได้หรือไม่ว่าเพราะเหตุใด"

"เพราะเหตุใดหรือ นี่ไม่ใช่คำถามที่คนฉลาดควรจะถาม" สวี่ฮุ่ยฮินจ้องมองใบหน้าที่ได้รับความรู้สึกใดๆ ของเขาพร้อมเอ่ยว่า "เพราะถึงแม้วิชาแพทย์ของอาจารย์เจ้าจะไม่เลวนัก ทว่าก็เป็นเพียงคนธรรมดา แต่ที่นี่คือจวนขุนพลเทพ เจ้าคือเด็กหนุ่มยากจนที่สวมใส่เสื้อผ้าคร่ำคร่า แต่บุตรสาวของข้าเป็นถึงคุณหนูของจวนขุนพลเทพ เจ้าเองก็เป็นเพียงคนธรรมดาเช่นกัน จวนขุนพลเทพมิใช่ที่ที่จะให้คนธรรมดาเข้ามาอย่างกราย ข้าพูดชัดเจนหรือไม่"

เงินฉางเชิงกำหมัดแน่น ก่อนตอบกลับด้วยน้ำเสียงเรียบสนิท
ไว้รอยสันเขี้ยวใดๆ "ชัดเจนนิงก์"

สวีฮุยอินจ้องใบหน้าอ่อนเยาว์ของเขาและตัดสินใจพูดกดดัน
อีกครั้ง นางเชื่อมั่นอย่างยิ่งว่าคนที่ฉลาดหรือทะนงตนนั้นไม่อาจทนกับ
สิ่งนี้ได้ รอคำนัดเขาจะต้องเป็นฝ่ายยกเลิกการหมั้นหมายก่อนเป็นแน่

นางวางถ้วยน้ำชาบนโต๊ะแล้วยึดตัวลุกขึ้น เอ่ยว่า "ซาที่อยู่ในถ้วย
ของเจ้านั้นคือซาหนูเดียว ต้องใช้ถึงห้าตำลึงเงินถึงจะซื้อซาชนิดนี้ได้เพียง
หนึ่งตำลึง* ถ้วยชานี้ทำจากเตาเผาหลวง สูงส่งกว่าทองเสียอีก ยามนี้
ซาเย็นหมดแล้ว ที่เจ้าไม่ได้ดื่มมันคงเพราะไม่มีวาสนาเป็นแน่ เจ้าเป็น
เพียงหญ้าในโคลนเลน เป็นเพียงกรวดหิน หาใช่เครื่องลายครามไม่
อยากจะมาอยู่จนนี้เพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงฐานะของเจ้าหรือ ขอภัยด้วย
นี้อาจเป็นเรื่องน่ายินดีสำหรับเจ้า แต่สำหรับข้าหาใช่ไม่"

ฮุยอินกล่าวอย่างสงบ นางมิได้วางอำนาจบาตรใหญ่ นางเพียง
อยากจะย้าให้เขารู้ถึงที่ทางของตนเอง อีกทั้งนางมิได้คิดวางตัวสูงส่ง
เพียงแต่เป็นความรู้สึกของผู้อยู่บนฟ้ายามมองลงมาเห็นมดเท่านั้น

ความรู้สึกทั้งหมดทั้งมวลนี้นับว่าถ่ายทอดให้เงินฉางเชิงได้อย่าง
ครบถ้วน

นี่คือความหยามเหยียดที่ไม่มีการปิดบัง โดยเฉพาะประโยคที่ว่า
'อยากจะมาอยู่จนนี้เพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงฐานะของเจ้าหรือ' สำหรับ
ผู้ที่ทะนงตนย่อมรับการดูหมิ่นเช่นนี้ไม่ได้แน่ เพื่อตอบกู่ศักดิ์ศรีและ
ความภาคภูมิใจ คนส่วนใหญ่คงเลือกโต้เถียงอย่างโกรธแค้นแล้ว
ฉีกหนังสือสมรสออกเป็นสองส่วนโยนใส่หน้าของสวีฮุยอิน หรือ

* ตำลึง เป็นหน่วยมาตราชั่งของจีนในสมัยโบราณ โดยทั่วไปน้ำหนัก 16 ตำลึงเทียบเท่ากับ 1 ชั่ง นอกจากนี้
ยังใช้เป็นหน่วยเรียกเงินตราที่เทียบมูลค่าตามน้ำหนักของทองและเงินได้ด้วย

แม้กระทั่งถ่มน้ำลายสักสองที

นั่นเป็นภาพที่นางอยากเห็นยิ่งนัก อันที่จริงหากไม่เพราะหนังสือสมรสฉบับนั้นสำคัญยิ่ง นางคงไม่เปลืองแรงทำเรื่องราวให้อ้อมค้อมอย่างนี้

ภายในห้องเงียบสงัด ไร้ผู้มั่งเสียงใดๆ

นางมองเงินฉางเชิงอย่างเยือกเย็น รอคอยให้เด็กหนุ่มคนนี้แสดงความโกรธออกมา

หากแต่สิ่งที่เกิดขึ้นกลับไม่เป็นดังที่นางคาดคิดไว้อย่างสิ้นเชิง

เงินฉางเชิงจ้องสวี่ฮูหยินและเอ่ยอย่างสงบว่า "ที่จริงท่านเข้าใจผิดแล้ว เดิมทีข้ามาที่นี่เพื่อจะนำหนังสือสมรสคืนให้พวกท่าน ตั้งใจจะมายกเลิกการหมั้น"

ครานี้ทั้งในและนอกห้องโถงมีแต่ความเงียบสงัด

ลมพัดจากสวนเข้ามาในโถง ด้านล่างของเฉลียง ต้นไม้แก่ๆ พลิวไหวตามแรงลมส่งเสียงกระทบกัน

สวี่ฮูหยินประหลาดใจยิ่งนักจึงได้ถามกลับไปว่า "เจ้าพูดอีกครั้งได้หรือไม่"

นางคงไม่รู้ว่าเสียงของตนเองนั้นสั่นสะท้านเพียงใด แต่ก็มี ความโล่งใจอยู่ในที เพราะเหตุบังเอิญนี้ยากที่จะจินตนาการได้ ไม่ว่าเด็กหนุ่มคนนี้จะกลัวเสียหน้าจึงแกล้งพูดไปอย่างนั้น หรือตั้งใจจะมายกเลิกการหมั้นแต่แรกอย่างแท้จริง ก็ล้วนเป็นสิ่งที่นางอยากเห็นทั้งสิ้น

เงินฉางเชิงพูดกับนางอย่างจริงจังว่า "ที่จริงแล้ว...ข้าต้องการมายกเลิกการหมั้น"

ที่มุมห้องนั้นหญิงรับใช้อาวุโสผู้ซึ่งสีหน้าไม่แสดงความรู้สึกใดๆ ตอนนี้พลันเปลี่ยนแปรไปแล้ว

ขณะที่อารมณ์บนสีหน้าของสวีสหุຍินยังมิเปลี่ยนแปลงใดๆ นาง
เพียงเอามือทาบบนหน้าอกเบาๆ

ทั่วทั้งจวน ณ เวลานั้นราวกับสว่างสดใสขึ้นกว่าเดิม

แต่แล้วสีหน้าเงินฉางเชิงก็กลับมาเคร่งขรึม

เขาเอ่ยว่า "แต่ตอนนี้...ข้าเปลี่ยนใจแล้ว"

ลมฤดูวสันต์พัดเปลี่ยนเป็นหนาวเหน็บ บรรยากาศหดหู่ เจามีด
ค่อยๆ กลิ้งกินห้องโถง รั้วรอยที่อยู่บนใบหน้าของหญิงรับใช้อาวโสผู้นั้น
ลึกลงดังร่องน้ำตามหุบเขานับไม่ถ้วนที่ถูกน้ำซัดถาถมอย่างไม่ทัน
ตั้งตัว

ทันใดนั้นสวีสหุຍินก็รู้สึกว่ตนเองทำพลาดไป

นางไม่รู้ว่ความไม่สงบนี้มากดทับหัวใจได้อย่างไร นางปล่อยให้
เสียงของตนเองอ่อนลงขณะเอ่ยว่า "ในเมื่อคิดได้เช่นนี้ เหตุใดเจ้าถึง
เอ่ยเช่นนั้นออกมาเล่า สู้ไม่..."

แต่แล้วสิ่งที่ทำให้นางยังตกตะลึงไปกว่าเดิมนั้นคือเด็กหนุ่มคนนั้น
กลับไม่อยู่ฟังนางกล่าว

เงินฉางเชิงก้มหยิบส้มภาระมาสะพายบนไหล่ แล้วเดินตรง
ออกจากห้องโถงไป

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<http://bit.ly/36YJZnb>